

Nikki Smith

Het strandfeest



Proloog

De vliegen zijn de eerste die het vinden. Een ronkend gezoem van zich vlug tegoed doen, wetende dat ze niet lang alleen zullen blijven.

Een gier cirkelt op een opstijgende luchtbel van warme lucht boven de kalksteenklippen, terwijl het oppervlak van de Middellandse Zee glinstert in de hitte waarmee het begin van het toeristenseizoen gepaard gaat. Een opwaartse luchtstroom tilt de vogel hoger en de Mallorcanse villa beneden komt in beeld: een rechthoek van terracotta dakpannen, een flits van een turquoise zwembad, een kleurenpracht van rood-roze bougainville. Er is geen teken van de bewoners die vorige week zijn aangekomen: geen boot die bij de steiger ligt aangelegd, geen vegen bloed op de marmeren vloer, geen bewijs waaruit blijkt hoe makkelijk het vlees van het bot kan komen.

De gier cirkelt nog één keer, laat zich dan vallen en landt op het zandpad dat wegleidt van de villa en de oceaan, en door de schaduw van het pijnbomenbos naar de hoofdweg gaat. Zijn vier klauwen trekken sporen in de rode aarde. De vliegen zwermen in een zwarte wolk omhoog als de gier aan komt schrijden, de bloedige restanten op de grond onderzoekt en begint te eten.

1

Nina – heden

Nina's telefoon trilt door een binnengekomen berichtje waarin staat dat haar chauffeur is aangekomen. Ze had haar telefoon op stil gezet om Hugo niet te storen – haar man stelt het niet op prijs als hij wakker wordt gemaakt terwijl hij pas over anderhalf uur weg hoeft. Ze doet de deur van hun appartement in Mayfair dicht, loopt twee trappen in het gemeenschappelijke trappenhuis naar beneden en gaat de hoofdingang uit. De zwart geschilderde, zware dubbele deur komt uit op een stenen portiek met pilaren, waar de auto op haar staat te wachten.

De chauffeur stapt uit en houdt het achterportier voor haar open. Nina erkent zijn aanwezigheid niet terwijl ze zich naar binnen laat glijden en hij het portier achter haar sluit. Hun ochtendroutine omvat geen kletspraat; hij heeft haar vaak genoeg opgehaald om dat te weten.

Ze zet haar Mulberry-handtas naast zich neer en laat zich tegen het crèmewitte leer zakken, ze herschikt de kasjmieren omslagdoek om haar schouders en drukt op het knopje om de stoelverwarming aan te zetten. Het zou vandaag vierentwintig graden moeten worden, maar door de kilte van de vroege ochtend voelt het op zijn minst vijf graden kouder. Gelukkig regent het niet. Ze heeft een nog grotere hekel aan nat zijn dan aan de kou. Ze staart naar haar telefoon en is al bezig met het typen van een antwoord op een van de tiental-

len e-mails die in haar inbox staan, allemaal verstuurd nadat ze gisteravond om halftwaalf nog had gekeken, en allemaal gemarkeerd als dringend.

De Tesla Model S is zo goed als geruisloos terwijl hij langs de stoepen van Grosvenor Square glijdt, langs het groene gazon van het park en het gedenkteken voor de slachtoffers van de terroristische aanvallen op 11 september 2001; de meeste bewoners van de appartementen achter de zwarte ijzeren rails zijn nog niet wakker. Op de T-splitsing aarzelt de chauffeur.

‘Het verkeer is druk op Shaftesbury Avenue,’ zegt hij. ‘Ze zijn bezig met wegwerkzaamheden bij Holborn. Wil je dat ik langs de Embankment rij?’

Nina aarzelt, terwijl haar vingers boven het scherm hangen en ze een bericht leest, om twee uur ’s nachts door haar medewerker verzonden waarin die uitlegt dat de amendementen bij het contract nog niet op haar liggen te wachten als ze op kantoor komt. *Zorg dat ik ze uiterlijk om acht uur heb*, typt ze.

‘Hoeveel vertraging?’ vraagt ze.

‘Zes minuten volgens de gps.’

Ze weet dat de London Eye, Blackfriars Bridge en The Shard nog wazige silhouetten zullen zijn in de ochtendmist die boven het uitgestrekte donkere water hangt. De rivier is minder dan twintig meter breed van oever tot oever, maar afgelopen jaar zijn er dertig mensen in verdronken. Ze duwt een losse pluk blond haar achter haar oor.

‘Nee,’ zegt ze. ‘Hou je aan de normale route.’

Vijfendertig minuten later stapt Nina uit de Tesla die is aangekomen naast een enorm gebouw met verduisterd glas waar meer dan zesduizend mensen werken. Ze glimlacht vluchtig naar de beveiligingsmedewerker terwijl ze haar pasje langs het draaihek haalt, meer uit gewoonte dan als erkenning, en dan loopt ze over de gepolijste granieten vloer en drukt op het knopje voor de lift.

Haar kantoor kijkt uit op de beursvloer. Ze ziet dat de mees-

te bureaus al bezet zijn; een enkele lege plek zal ook snel gevuld worden door de mensen die nu nog in de sportzaal zijn, een gebied gevuld met groene en witte neonlichten die bijna de hele kelder van het gebouw in beslag neemt. Rijen en nog eens rijen sporttoestellen zo ver het oog reikt, een plek voor gekreun en zweet, waar de competitiviteit bijna net zo hevig is als op de beursvloer zelf.

Ze werpt een blik op de klok. Nog anderhalf uur te gaan voor de Londense beurzen om acht uur opengaan. Genoeg tijd om wat e-mails te beantwoorden en wat opmerkingen te plaatsen bij het persbericht dat later vandaag de deur uitgaat.

Haar telefoon trilt en ze veegt over het scherm om een nieuwe e-mail te openen die zojuist in haar inbox is verschenen en waarvan de afzender haar niet bekend voorkomt. Ze klikt erop, half in de verwachting dat het spam is, en leest de woorden die aan haar gericht zijn. Een streep koud zweet prikt op haar huid tussen haar schouderbladen – de eerste tekenen van een gevoel dat ze al jaren niet meer heeft ervaren.

Haar voorhoofd rimpelt, ondanks haar driemaandelijke botoxinjecties. Ze leest de e-mail nogmaals.

Tenzij je wilt dat iedereen erachter komt wat je die zomer hebt gedaan, moet je terugkeren naar de villa. Volgende week zaterdag, 18u. Ik wacht op je.

Hoe hebben ze haar gevonden?

Ze loopt snel naar haar kantoordeur en duwt die dicht. Haar benen begeven het en ze laat zich op haar stoel vallen, terwijl de tijd wegglipt.

Hebben de anderen dit ook ontvangen?

Claire niet natuurlijk – ze kan geen e-mails meer lezen – maar hoe zit het met de rest? Alleen haar contactgegevens zijn te zien, maar dat zegt niets.

Ze wapent zichzelf en klikt dan op de bijlage, en alle zorgen om veiligheidsrisico's zijn vergeten wanneer het beeld op haar scherm laadt. Ze slikt en vergroot de foto met haar vingers.

O fuck. Dit is niet goed. Dit is helemaal niet goed.

Er schieten rode flitsen door haar hoofd en de geur van diesel brandt in haar neus. Waren ze drieëndertig jaar geleden nou echt zo naïef om te denken dat het hen niet zou inhalen?

2

Juli – 1989

Aiden duwt zijn haar uit zijn ogen en kijkt weer op zijn groene Swatch, waarna hij de gezichten afspeurt van de mensen die over de tegelvloer van de South Terminal van Gatwick lopen. Ze zouden er nu moeten zijn.

Hij werpt een blik op de rij bij de incheckbalie voor hem die steeds langer wordt, waar een zongebruinde servicemedewerker een vrouw haar boardingpass overhandigt met een flits van witte tanden. De draaiborden met de vertrektijden verspringen en zijn vlucht van Britannia Airways verdwijnt en verschijnt dan weer bovenaan. Hij wrijft over zijn nek, zet het volume van zijn Sony-walkman hoger en verbergt zijn nervositeit in de hevig gesynthetiseerde beat van Erasures 'A Little Respect'.

Toen hij later aan dit moment terugdacht, besepte hij dat hij het had moeten zien toen ze naar hem toe kwamen gelopen. Met de kennis van achteraf was het overduidelijk. Zij twee samen, hun handen die elkaar bijna raakten, elkaars bewegingen spiegelend op een manier die je alleen ziet bij mensen met een bepaald soort vertrouwen. Een zelfverzekerdheid die impliceerde dat ze álles konden doen, niet omdat ze net klaar waren met de universiteit en een mooie toekomst in het verschiet hadden, maar omdat ze het al eerder hadden gedaan. En ze waren ermee weggekomen.

Maar hij ziet het niet. Hij draait zich niet om en rent niet

het vliegveld af zoals hij had moeten doen; hij is te druk met zijn koptelefoon terug te pakken van Seb, die hem met één hand vastheeft. Zijn andere arm ligt om Nina's schouders, haar lange blonde haar eronder, dat ze nog heeft kunnen krullen.

'Wist wel dat je er eerder zou zijn dan wij,' zegt Seb. Hij laat zijn Adidas-weekendtas op de grond vallen. Aiden duwt de blauwe koffer van zijn moeder met de dikke banden verder weg met zijn voet, alsof hij kan doen alsof hij niet van hem is. Seb staart hem aan. 'Heb je je haar geknipt?'

Aiden haalt zijn schouders op. 'Een klein stukje maar.' Hij wil vragen waarom ze meer dan een uur te laat zijn, maar hij wil geen zeurpiet zijn. Will is de krijger van de groep, niet hij.

'Ziet eruit alsof je je innerlijke Tom Cruise kanaliseert,' zegt Seb en hij steekt zijn hand uit en woelt door Aidens haar.

'Ik lijk niet op die klote Tom Cruise.' Hij trekt zich terug en haalt zijn hand over zijn hoofd om zijn donkere pony glad te strijken.

'Wel waar,' zegt Seb. 'In *Rain Man*. Het is een compliment, gast. Doe rustig.'

Aiden schuifelt met zijn voeten en Seb wijst naar de rij bij de check-in en wendt zich tot Nina.

'Ik zei toch dat we eerder weg hadden moeten,' zegt hij.

Aiden doet een poging om de warboel van het snoer van zijn koptelefoon uit elkaar te krijgen en duwt het oranje kus-sentje dat los is geraakt weer terug over een van de oortjes. Hij ademt diep in en probeert zich ruimte in zijn mond voor te stellen, zoals zijn logopedist heeft aangeraden.

Nina zet een stap naar voren en kust hem op beide wangen. Ze draagt Poison, een geur die in elke kamer van hun studentenhuus was blijven hangen, en sleept een trolley achter zich aan. De bruine kleur en het monogram zijn bekend; een echt designeritem, geen nepperd.

Aiden wist dat als Nina er niet was geweest ze überhaupt

niet op deze vakantie zouden gaan. Ze had tijdens hun laatste semester de villa van haar ouders zo terloops aangeboden alsof ze een kopje thee aanbood. Hij had wel geweten dat ze rijk was, maar pas na dat gesprek had hij beseft hóé rijk. Zeker nadat ze hun de foto's had laten zien. Een groot zandstenen gebouw op de rand van een klif, uitkijkend op de oceaan, met kamers die rechtstreeks uit een luxeboetiekhotel leken te komen dat hij in tijdschriften had gezien. Een en al pastelkleuren en marmeren vloeren. Buiten waren er teakhouten zonbedden met dikke witte kussens naast een enorm zwembad waarin het mozaïek van dolfijnen zichtbaar was onder het gladde oppervlak van het aquamarijne water.

'Ik vind je haar geweldig, Aiden,' zegt Nina koket. Hij glimlacht. Iedereen glimlacht als Nina hun een compliment geeft; hun gezicht licht op alsof ze een schakelaar heeft omgezet. 'Waar is Will?' vraagt ze.

'Hij komt naar de vertreklounge,' antwoordt Aiden. 'Hij zei dat hij iets voor zijn moeder moest doen voor hij gaat.'

Nina trekt haar wenkbrauwen op. 'Laten we hopen dat het niet te lang duurt. Zullen we dan maar in de rij gaan staan?'

Seb hijst zijn weekendtas op zijn schouder en herschikt de crèmewitte kabeltrui die om zijn schouders is geslagen. Hij grijnst en slaat Aiden op zijn rug, waarbij zijn hand tegen de afbeelding van Freddie Mercury's gezicht op zijn leren jas komt en Aiden krimpt in elkaar.

'Dit gaat echt fucking geweldig worden, jongens,' zegt hij. 'Wij met zijn zessen, twee hele weken op Mallorca. Zesendertig graden en de hele dag zon. Feesten. Kom maar op.'

Hij houdt zijn hand omhoog om Aiden een high five te geven en stopt even om een meisje voor te laten gaan in de rij, terwijl zijn ogen over haar strakke korte spijkerbroekje gaan.

Aiden kijkt naar de incheckbalie en vangt nog een glimp op van de zongebruinde servicemedewerker en herinnert zich hoe hij glimlachte, de flits van zijn tanden.

3

Juli – 1989

Zoe's handpalmen zijn vochtig terwijl ze daar met haar armen wijd staat. Claire was rechtstreeks door de metaaldetector gelopen, de zoemer was pas afgegaan toen Zoe onder de boog stapte en ze schrok van het scherpe geluid. Ze zag Claire voor zich bij de bagageband staan met een hand in de achterzak van haar gebleekte spijkerbroek, haar net gepermanente krullen wipten op en neer toen ze haar hoofd omdraaide om naar haar tas te kijken die bijna door de scanner ging.

De beveiligingsmedewerker klopt op Zoe's shirt en voelt onder haar oksels. Zoe kijkt op de klok, twee uur 's middags. Nog anderhalf uur tot hun vlucht. Als ze opschiet, kan ze in de taxfree nog een cadeautje kopen voor Nina. Claire zei dat ze al wat had – en ze had ongetwijfeld het dubbele uitgegeven van wat Zoe zich kan veroorloven – maar Zoe wil niet met lege handen aankomen.

Ze zet haar voeten uit elkaar zodat de beveiligingsmedewerker bij haar enkels kan. Claire heeft nog steeds niet toegegeven dat het haar plan was om de vlucht vanaf Gatwick met de anderen te nemen, dat ze dat idee pas een paar dagen geleden had laten varen toen het duidelijk werd dat ze haar vliegticket vanaf Manchester niet kon wijzigen. Nina had het Zoe aan de telefoon verteld en de woorden hadden haar gestoken, alsof je Citroënsap op een snee wrijft. 'Wist je dat niet?' had ze gevraagd. 'Nee, ik wist het niet,' had Zoe moeten toegeven en

de vijf woorden hadden het begin van haar reisje verzuurd.

De beveiligingsmedewerker zegt tegen Zoe dat ze haar armen naar beneden moet doen en vraagt om haar paspoort. Zoe haalt het uit haar zak en voelt het reliëf van het gouden geprinte ontwerp onder haar duimen. Ze glimlacht vluchtig terwijl ze het overhandigt en krimpt een beetje ineen als de vrouw de splinternieuwe, bordeauxrode omslag ombuigt. De beveiligingsmedewerker kijkt naar haar, dan naar haar foto en dan weer naar Zoe, met een uitdrukkingloos gezicht. Zoe friemelt met haar oorbellen en maakt een lok rood haar los die zich rond de gouden ring heeft gewikkeld.

Claire had het over niets anders dan de vakantie gehad op weg naar Manchester Airport en haar woorden buitelden over elkaar heen, alsof ze half op de fastforwardknop van een van haar cassettebandjes had gedrukt. Zoe had op naar ze hoopte gepaste intervallen gereageerd met 'god, ja' en 'ik weet het' en 'heeft ze dat gedaan?' terwijl Claire maar doorbabbelde, zich nergens van bewust, en de kuiltjes waar Zoe zo ja-loers op was steeds in haar wangen zaten.

Zoe had over haar moeder zitten nadenken, zich afvragend of de verzorger er al was geweest en of ze de instructies had gevonden die ze had achtergelaten. Ze kon het gevoel niet van zich afschudden dat ze iets was vergeten. Ze had het recept voor haar moeder bij de dokter opgehaald en de elektriciteitsmeter bijgevuld. Er was niet anders. Toch? *Vergeet het. Je bent op vakantie. Geniet ervan zolang het kan.*

De beveiligingsmedewerker geeft haar paspoort terug en zegt dat ze kan gaan, waarna ze de volgende passagier naar voren wenkt. Zoe kijkt naar de bagageband en ziet dat Claire zich naar haar toe draait, met een frons tussen haar wenkbrauwen en haar lippen in een glimlachje getrokken. Binnen in haar valt iets weg, alsof iemand met een scherpe schaar door haar ingewanden heeft gesneden. Ze heeft die blik eerder gezien toen ze 's avonds uit waren op de universiteit en

Claire een club binnenliep, langs de uitsmijters glipte zonder haar zakken leeg te hoeven halen. Ze slikt, hopend dat de beveiligingsmedewerker het streepje zweet op haar bovenlip dat ze wegveegt met haar hand, niet heeft gezien, waarna ze haar voeten beveelt te bewegen van het punt waar ze aan de vloer gezogen zitten.

Claire zou niet zo dom zijn, toch? Zoe herinnert zich hoe ze vanochtend haar rugzak had vastgehouden op de bijrijdersstoel in haar Ford Escort en weigerde die op de vloer te zetten. Ze had aangenomen dat dat was omdat de mat schuilging onder de snoeppapiertjes die ze nog niet had kunnen opruimen, verkreukelde stukjes rode folie die er nog lagen van de chocolade-aardbeienroomsnoepjes die haar moeder lekker vond. De enige die zo zacht waren dat ze ze kon eten. Nu vraagt ze zich af of het eigenlijk wel met de staat van haar auto te maken had.

Claire kijkt naar de scanner, haar blik strak op haar tas gericht. Zoe houdt haar adem in en haar gezicht brandt, de paranoia staat in verhitte kringen op haar wangen geschilderd. De beveiligingsmedewerker staart naar haar. Ze denkt aan haar moeder, aan dat ze de verzorger maar voor twee weken heeft geboekt, aan spastische ledematen met niemand om die te masseren, aan rode snoeppapiertjes en aan nog honderd andere dingen die in haar opkomen en door haar hoofd rond tuimelen. Er echoot een luid, kolkend geluid in haar oren.

Claire's rugzak reist verder op de band en gaat het röntgenapparaat in. De scanmedewerker staart naar het tv-scherm voor hem en fronst. Zoe's blikveld wordt troebel.

Ineens is er commotie aan de andere kant van de bagageband en Zoe draait zich instinctief om om te kijken – een man in een T-shirt van Guns N'Roses schreeuwt tegen een van de beveiligingsmedewerkers, die tegen hem zegt dat hij moet kalmeren en ondertussen zijn tas leegt op de balie. Andere passagiers doen alsof ze het niet hebben gezien, terwijl

ze schichtige blikken zijn kant op werpen als ze langs hem lopen. Een tweede beveiligingsmedewerker begeeft zich erheen, met een grote Duitse herdershond aan de lijn.

Claire's blik gaat van haar tas naar de hond, haar gezicht is bleek. De scanmedewerker draait zich om en zegt iets tegen zijn collega, terwijl de tas door de machine gaat en over de band naar beneden klettert. Claire stapt naar voren om hem te pakken en grijnst naar Zoe terwijl de kleur weer op haar wangen komt en haar krullen in haar bananenkleem op en neer wippen als ze naar de vertrekhal loopt.

De passagier achter Zoe maakt een afkeurend geluidje tegen haar omdat ze moet doorlopen en wringt zich dan langs haar heen om zijn bagage te pakken. Zoe's tas verschijnt op de band en ze zet een stap naar voren om hem te pakken. Ze friemelt ongemakkelijk met de rits en haalt dan een fles water tevoorschijn waar ze een paar slokken uit drinkt, want haar mond is ineens kurkdroog.

Je bent paranoïde.

Claire zou het haar hebben verteld als ze zoiets ging doen. Ze zouden het erover gehad hebben en Zoe zou tegen haar hebben gezegd dat ze niet zo'n stomme idioot moest zijn. Het is één ding om een paar pilletjes te nemen als je uitgaat, maar proberen die door een luchthaven te smokkelen is totaal iets anders. En Claire is niet dom; ze was cum laude afgestudeerd in de rechten. Beter dan Zoe in drama. Ze laat de fles weer in haar tas glijden en trekt de neonblauwe scrunchie die haar moeder haar had gegeven voor ze wegging strakker.

Ze schraapt haar keel en loopt naar de ingang van de vertrekhal, waar Claire op haar staat te wachten, en zegt tegen zichzelf dat ze stom doet. Ze zijn al vrienden sinds ze elkaar op de universiteit hebben ontmoet, waar ze in hun eerste semester met Will en Aiden achter de bar werkten van de studentenvereniging. Ze hebben de afgelopen twee jaar een huis en hun geheimen gedeeld. Claire had haar gedekt toen het er

echt op aankwam, en nu hadden ze twee weken in Nina's geweldige villa om naar uit te kijken.

Denk niet aan zijn gezicht. Aan hoe ze hem wegsleepten van de boog onder de klokkentoren.

Niemand gaat erachter komen. Ze herschikt haar tas op haar schouder. Claire is niet degene die hen heeft teleurgesteld. Natuurlijk vertrouwt Zoe haar.